

Novi zvon

RAZPIS ZA TEMATSKO 6. ŠTEVILKO NOVEGA ZVONA

Erotika je lahko izjemno berljiva in kvalitetna, žal pa je njena produkcija majhna in pogosto slaba. Tako kot je rekel Tomo Virk v enem izmed mimobežnih uredniških posvetov: če je vsebina erotična, še ne pomeni, da ima delo literarne kvalitete. V boju proti pomanjkanju te motivike (ali če smo malce drzni, žanra) bomo kvalitetnim erotičnim delom namenili celotno 6. številko Novega zvona. Želimo, da bi ob branju zardevali, se zgražali ali pa globoko v sebi bili potešeni v svojih fetišizmih.

Svoje pesmi, prozo ali dramske prizore v vseh spolih, sklonih in številih nam pošljite do 28. maja. Dela naj bodo opremljena s pripisom "za tematsko številko", saj bomo sočasno sprejemali tudi "navadne prispevke" za 5. številko revije.

Ker smo kvalitetno erotično zgodbo objavili že v prvi številki revije, vam uredništvo tokrat za šalo ponuja primer besedila, kakršnim se želimo izogniti.

*Prelep je bil Denis,
ko izvlekel je penis,
z obsijano glavo
začel je zabavo.
Obliznil je odprtino,
razbrazdano kot krtino,
pogreznil se vanjo,
v brazdo brezdanjo,
bili so vzdih
gorki in tihi,
narasla je napetost,
stopnjevala se zagretost,
porival je močno,
sopel težko,
nabreklo utripanje
vodilo je v vzklikanje
in veličastni izliv
se je po zadnjici razlil.*

Novi zvon, letnik I, številka 4

Urednici: Ada Černoša, Gaja Jezernik Ovca

Mentor: dr. Tomo Virk

Oblikovanje: Ada Černoša

Naklada: ∞

Anja Radaljac

KORAK ČEZ

Kjer brezdnanje so stopinje se stopile v sled sveta
kjer so sladke se stezice vile
kjer so sveče se razlile
preko pisemskih ovojníc in pečatov vsakih vrst
kjer so ptičje petje
podušile petke pernatih gospic
kjer metulji so medleli v nižino vseh nižin
kjer so svatje se prijeli tenkih prstov zlatih sanj
jokali in se skrili v spomin,
kjer so kapljice dežja ulovile v glas tišino
so rodili taki se koraki,
ki se leno ljubijo s praznino.

DOLGI SIVI PLAŠČI

Ki budi jih komaj slišno stokanje omare in ki bedijo ko zarja se zbudi in vstane so lovili
me skoz temne parke in stezice bele so v črnino se odele, ko prešle so njihove jih
sence.

Vzela sem drobiž in ga metala v ozke jarke, blatne, mokre, pomendrane, ki so klicali
mi da datelja menda v njih se skriva in cifra ali glava padla bo kot drugi kupčki ničā.

Darja Mihelj

ABAKUS

Objemi me, osamljenost,
da ne bom več sama.

Prinesi svoj abakus.
Premakniva kroglice.
In mehko dotika skozi šivankino uho.

Vzemi me, osamljenost,
da ne bom več njegova.

Veronika Šoster

I THINK I'VE SEEN THIS MOVIE BEFORE AND ALL THE CHARACTERS DIE

kako me ima da bi te poslala pred strelski vod ker si vedno najpametnejši in najboljši
ampak ne jaz sem pacifist in absolutno proti smrtni kazni zato bom skulirano sedla
med dehteče rdeče tulipane in v počasnem posnetku opazovala metamorfozo
metulja iz dvo- v peterokrilnega medtem ko bodo v škrlatnem luninem vzhodu
usahnila Velike mušnice

Gaja Jezernik Ovca

PRISANK

Opazovala sem, kako si plačeval,
 slonel ob pultu,
 kako se je majica brezsravno oprijemala
 tvojih bokov.

Zazrla sem se vate, vrnil si mi pogled,
 ga vračal
 in z bežnim nasmeškom
 šel iz kavarne.

Domen Babič

VERJETI TUJCU

1.

Sloka postava, oranžni lasje. To je Gregor. Vsi ga kličejo Gregorček, kar tako. Res je, da je bil vedno bolj tih, mogoče tudi zato. Prav lepo te zna pogledati, s tistimi nedolžnimi očmi. Rad ima živali. Najraje tiste bolj kosmate, da jih lahko čohlja kolikor mu paše in pa ptice, ki mu dajo občutek večne svobode. Do ljudi ima čisto drugačen odnos. Ima jih rad, po drugi strani pa tudi ne. Prečita jih kot vsakodnevne reklamne letake, ki jih dobivajo na dom s pošto. Prečita jih, potem pa zavrže. Vse kar si želi je notranji mir. Da bi ga ljudje, ki samo prihajajo in odhajajo, tako kot reklamni letaki, pustili pri miru. Zadnji dan se je Gregorček znašel na železniški postaji. Bil je zavit v svojo mehko odejico nedolžnosti, tako kot zmeraj. V podhodu se kar naenkrat izza vogala pojavi senca postave. Začne korakati, koraka čedalje hitreje, Gregorčkove oči pa izgubijo nedolžnost. Zenice se v trenutku razširijo in v njih vstopi strah. Postava se bliža in bliža, Gregorček pa se obrne in začne korakati v nasprotno smer. Čedalje hitreje.

»Hej, stari, a se me spomniš? Stari, počakaj me no...stari! Ka je zdej?«

Gregorčkove sive celice začnejo za trenutek mehanizirati...:

»Am...ne, ne spomnim se te. V bistvu te prvič vidim.«

Človek se ustavi in ga malce debelo pogleda. Po trideset sekundnem izpuščanju glasov, za katere bi on sam najbrž dejal, da so mašila, je iz sebe spravil naslednje besede:

»Kaj ne...če sem te pa že stokrat videl tukaj. Ej, ej, a maš kej drobiža? Js mam sam še en pivo...js mam sam še eno pivo...«, začne brskati po svojem nahrbtniku. Medtem se Gregorčkov pogled naostri in izrazi:

»Najbrž si me že videl zato, ker ne nazadnje le stojiva na železniški postaji, ki je seveda javni prostor. Drobiža nekako nimam.«

Človek medtem najde pločevinko piva in si jo odpre. Pred njim jo spije v enem mahu.

»Aaa...si vidu aaa...stari...dej prid mal sm no...dej prid...« Roko začne stegovati proti Gregorčku. Človek je imel neprijeten vonj, ne po alkoholu, po neprijetnem življenju. Gregorček je to seveda zaznal. V hipu je zaznal tudi...:

»Nekoč si bil velik matematični potencial. Ko so tvoji vrstniki svoje majhne spolne ude uporabljali za to, da so v peskovnik narisali hiško, si ti kocke s številkami urejal v pravilna zaporedja. Mati te je za to vedno preveč ščitila, ni se ti pustila družiti z vrstniki. To se ne bi zgodilo, če bi odraščal z očetom, katerega temperament bi

kontroliral tvojo čudno mamó. On ti je dal te balkanske poteze, potem pa odšel nazaj, neznano kam, ko ni bilo več JLA. Ravno zato te je mama še bolj ščitila. Bila je prizadeta, pa ni tebi privoščila istega. Proti koncu osnovne šole si začel mentalno odraščati v drugo smer, napačno smer. Svoboda srednje šole ti je le še bolj škodila. Razočaranjem v šoli je začel slediti alkohol in droge. Zdaj opravljaš višjo šolo iz XY, ki ima podružnico v vasi XYZ...«

Človek ga je vedno bolj začudeno gledal in začel zmedeno brskati po svojem nahrbtniku:

»Ka? Ka ti ni jasn? Neee, stari, ni krneki, lej, mam indeks...«

Gregorček pa je, prvič v življenju, neusmiljeno nadaljeval...:

»Ženskam nisi nikoli dal miru, si nekakšen izprijenec. Nobena te ne želi takšnega kot si, pa vseeno rineš v njih. In ko se te je že usmilila kakšna princeska z napako, si jo moral do konca in do kraja izkoristiti. Ja, saj te je peljala na morje, ti pa si ji dal merjasca v rit, potem pa zbežal s cigareti vred. Bližaš se tridesetemu letu...in kje je tvoja družina?!?«

Človek začne stopati nazaj, korak za korakom. Vse hitreje. Obrne se in začne v enoosebnem stampeđu divjati stran od Gregorčka. Stran od strahu. Za njim se slišijo le še kriki. Gregorček se iz podhoda počasi odpravi na peron, po stopnicah. Nemo hodi in gleda stopnice, vsako posebej, stopnico po stopnico, čisto počasi. Še nikoli poprej ni občutil česa takšnega. Počutil se je napadenega, ogroženega. Zgleda, da mu nedolžnost ni vlila niti najmanjšega zaupanja v ljudi. Prav tako kot v reklamne letake ne.

Ko je Gregorček z vlakom zvečer prišel domov, se je zavedal, da ne bo v njegovem življenju nič več tako, kot je bilo. Njegova odejica nedolžnosti, ki ga je varovala vseh štirinajst let, ki jih je prebival na tem svetu, se je začela zategovati. Iz ure v uro ga je čedalje bolj stiskala. Iz ure v uro se je čedalje bolj zavedal, da je prvič v življenju škodil človeku, prav tako pa je prvič v življenju v lastni duši občutil strah. Začel se je rahlo tresti.

Mrak. Velika rjava vrata z zlato ključavnico. Si upaš pogledati skozi njo? Poglej, drzni si. Na drugi strani namizna svetilka proizvaja zlati soj luči, ki pada čez polovico sobe. Zraven svetilke stoji tresočič se Gregorček. Z rezilom v roki.

2.

Ni minilo teden dni, ko je bil Gregorček spet postavljen pred preizkušnjo. Tokrat se je nekaj pripetilo v njegovem lastnem domu. Zopet nekaj, česar ni izkusil še nikoli poprej. Si predstavljate, kako težki časi morajo to biti za Gregorčka? Kako hudo je, če se enkrat odvijte fista tančica z imenom Nedolžnost, ki je bila prej iz vsake strani skrbno negovana...

Nekega jesenskega popoldneva, ko je bil zrak v njihovem majhnem mestecu zopet prav dimljen zaradi kurjave na premog, kajti govora je o delavskem mestecu, se na vratih njihove hiše pojavi človek. S težkimi koraki pristopi čisto do vhoda, njegovi ožgani prsti se dotaknejo gumba za sprožitev vhodnega zvonca. Ding, dang, dong. Iz stanovanja se zaslišijo koraki. Vrata se odpro, izza njih pokuka očetovska glava. Glava na zunanji strani vrat se nagne tako blizu njej, da jo skoraj poljubi. Zblojene slinaste oči gledajo presenečene odmaknjene. Pogledi skozi usta narekujejo...:

»Ja, zdravo...js sm, iz tamle dol...sej veš kir, ne?«

»Ja...se mi zdi...ne vem...«

»No js sm, iz tamle dol, iz bloka...a lahk neki prosim? Neki bi res prosu no...«

»Aha, iz bloka...Kaj? Prosil? Ja kaj pa bi prosil?«

»Alo...a maaaš mogoče keej dnarjaaa?«

»Aja? A kar denar bi ti takole? Ja koliko pa?«

»Pa ne vem...lej...dej mi dvajst euru no...sej jih prnesem nazaj, zvečer jih prnesem nazaj! Majke mi!«

»Mhm...«

Gregorček je opazoval od zadaj, iz začetka hodnika. Medtem, ko je poslušal, ga je počasi od zadaj, nekje izza hrbta objel isti strah, kot tistega večera na železniški postaji. Oče gre mimo njega ter ga sploh ne pogleda. Roka mu začne potresavati. Tresoče seže v žep. Zagradi nekaj svetlikajočega. Rezilo. V tem trenutku se je zgodilo nekaj, za kar si je Gregorček mislil, da ne bo nikoli doživel. Njegov oče je hodil proti vratom z denarjem. Gregorčku se je začelo življenje odvijati v počasnem posnetku. Dal mu je denar. Dal mu je denar. In v naslednjem trenutku:

»Ej hvala, dobiš res zvečer nazaj, res dobiš zvečer nazaj!«, odpeketa po stopnicah navzdol. Dvajset evrov, katerih ne bo nikoli več videl. Nedolžnost v njem, ki se je treznila, tega ni mogla sprejeti. In kaj se naredi po navadi, ko se trezni? Bruhne se. Tako se je Gregorček zvečer, kakšni dve uri kasneje odpravil na sprehod. Večerni sprehodi so ga sproščali. Zelo. Pred ljudmi se je odmaknil v mrak in hodil. Bil je čisto sam. Nobenih reklamnih letakov. Tudi ta večer se je sprehodil po mestecu in vonjal zakajeni zrak. Skrajno romantično. Hodi mimo lokala. Na terasi je prižgana luč. Le koga zagleda s steklenico piva in cigareto v roki. Stopi še par korakov dalje, potem pa se je že preveč tresel in se je moral ustaviti. Tresoča desna roka avtomatično sega v desni žep. Luč iz lokala obsije Gregorčkovo desno polovico. Nekaj se zasvetlika. Oči se fokusirajo samo na eno osebo. Počasi, počasi, tresoče začne Gregorček, kot poraženi angel hoditi iz mraka proti luči. Hitrost njegovega koraka se stopnjuje. Stopnjuje se tresavica. Oči človeka, zraven katerega je sedel eden skrajno podoben, človek seveda, usmerijo pogled proti sloki postavi. Cigareta mu pade iz ust. Hitro vstane in s tem prevrne tisto steklenico piva.

»Kua...«

Podoben človek sedi nepremično. Gregorček je bližje in bližje. Rezilo se svetlika in svetlika. Človek želi izreči besedo, a ne uspe. Majhna sloka postava, ki jo kličejo Gregorček zamahne. Majhni sloki postavi, ki jo kličejo Gregorček se svet, ravno tako kot prej na hodniku, začne odvijati v počasnem posnetku. Lahko je videl molekule železa, kako so razkrojile kožne molekule. Lahko je videl prvo molekulo krvi v življenju. Le stotinko sekunde kasneje je lahko videl mnogo več molekul, kako so padale v mogočnem dvometriskem loku. Lahko je videl petnajst centimetrsko rano na vratu. Videl je človeka padati. Odvrgel je rezilo. Obrnil se je in odkorakal stran. V počasnem posnetku. V počasnem posnetku ga je tančica, odejica z imenom Nedolžnost stisnila tako močno, da je, v počasnem posnetku zakričal in padel na kolena.

Takrat je Gregorček postal Gregor. Tako imenovana Nedolžnost je poskrbela za to. In kako lahko nedolžne ljudi, ki niso storili ničesar narobe, videli ničesar groznega, obvarovane pred krutostjo, kaj spremeni? Ne vem. Nekateri verjamejo v brezmadežno, nedolžno spočetje. Če vprašate Gregorja ima tudi Nedolžnost krvave spodnje hlačke.

Anja Radaljac

DEGRADACIJA NEKE ČEŠPLJICE

Od primišljanj do raz-misljanj (roman v nadaljevanjih)

3.

Sofija naslanja glavo na velika hladna okna mestnega avtobusa. Zasanjana je in čudovito otožna. Rožnata lica so postala bleda, njeno srce hitro utripa. S kotičkom očesa ujame starega gospoda, ki sedi na njeni desni in z zgrbančeno roko prelaga sadje v pleteni košari pred seboj. Njemu nasproti sedi mlado dekle s črnimi podočnjaki pod očmi in papirnato belimi, tankimi rokami. Iz žepa plašča nervozno jemlje svoj mobilni telefon, pritisne nekaj tipk in ga nato ponovno položi v žep. Droga, ki teče nad njeno glavo, se drži mlad moški s črnimi, od vetra razjedenimi rokami, pod pazduho stiska kupček revij, ki jih prodajajo kralji ulic. Ženska ki sedi na njegovi levi, zre v ročno ogledalce, nervozno se ogleduje, popravi si prav močno rdečo šminko in pri tem negotovo pogleduje okoli sebe; jo je kdo videl? Ob njej sedi starejša gospa s črnimi lasmi in luknjico v bradi. Njen plašč je obledel, bržkone ga je kupila na tržnici. »Potniki avtoceste,« si reče Sofija, odvrne pogled, srce pa ji ponovno močneje udarja v prsih. »Ti nikoli, resnično nikoli ne bodo zavili na peščeno bankino. Prav gotovo ne.«

Zaželi si pisanja. Zaželi si primišljanja, poskušanja, upanja na polnovredne stavke. Ozre se skozi okno, v mislih šteje postaje do doma, poskuša se spomniti kakšnega prijetnega mirnega bara, kjer bi si lahko naročila kakav in pisala. Domisli se majhne kavarne, v kateri je pred tedni sedela na kavi in čakala, da mine hud naliv, ki jo je zalotil brez dežnika. Kavarna ima nove, usnjenje, rožnate zofe ter klubske mizice s steklenimi ploščami in zelenimi nogami. Ko je bila Sofija zadnjič tam, je bilo čisto in mirno. Vsekakor dovolj prijetno.

Izstopi na tretji postaji in ob obvoznici prehodi še nekaj deset metrov. Bar jo pričaka z odprtimi vrati, spričo njene nuje se ji zdi še prijaznejši kot prejšnjič. Poišče prazno mizo za dva. Na eleganten stol, ki stoji ob mizi, skrbno obesi svoj plašček, na katerega nato položi še šal in kapo. Sede na mehko rožnato zofo, torbo odloži poleg sebe, jo odpre in iz nje potegne svojo zeleno beležko, kemični svinčnik in Flaubertovo *Gospo Bovary*. Vse skupaj odloži na klubsko mizico pred seboj, ki je ravno prav visoka, da bo lahko na njej udobno pisala. Počaka nekaj trenutkov, da natakatar pogleda proti njej,

pomigne mu in on z nasmehom pristopi. »Dober večer, gospodična. Kaj vam lahko prinesem?« »Kakav, prosim.« Sofija brez posebnega zanimanja prebere nekaj strani Gospe Bovary, nato se natakar vrne s sladkim čokoladnim napitkom. »Izvolite,« reče natakar in se ponovno nasmehne. »Hvala,« reče Sofija, zdaj že popolnoma zatopljena v misli o pisanju, katerega si je tako nenadno zaželela in ki jo v njenih mislih dela posebno, drugačno, jo morda celo uvršča med tiste, ki stopajo po bankinah, ki jo privzdiguje nas ljudske množice. Tako rada bi bila resnično, potrjeno povzdignjena. Lista po svoji zeleni beležnici, nedokončana besedila se vrstijo pred njo, vsem je skupno predvsem to, da Sofija ni dodelala njihove idejne zasnove, ter seveda tudi to, da ji je med pisanjem zmanjkalo volje za nadaljevanje. Odloči se, da ne bo nadaljevala *S steze*, svojega pravkar začetega romana, za katerega je Feliks pokazal tolikšno navdušenje. Ne, začela bo povsem novo besedilo. Tekst, ki bo predvsem refleksiven, razpet med sedanjost in preteklost, med fikcijo in resničnost, tekst, v katerem bo medbesedilnost slogovna značilnost in ne tema. Slednja bo drugačna, intimnejša. Zeleno beležnico nasloni na Emmo Bovary, odpre jo na prazni strani. Besede skačejo v kletke, Sofija upa, da se bodo iz njih prebile tudi na cvetoče travnike in se zapodile v gozdove.

Prisluškovanja. Nostalgicne refleksije.

S praznim lončkom za sladoled v roki stopam po dolgi ulici. Sonce me žge v razkrita ramena, tanke naramnice modrčka režejo v tanko, pordelo kožo. Torba, ki mi udarja ob bok, je vedno težja. Knjiga v njej trka ob moje stegno. Odločneje stopim, napotim se proti prvemu malemu baru, ki se prikaže pred menoj. Sedem k mizi za dva. Na enega od stolov položim torbo, iz nje potegnem knjigo, polistam, nato pa začnem brati. Emma v operi vzporeja svoja občutja z dogajanjem na odru. Ravno zdaj prihaja moj najljubši del.

»Resnično, ne bi bilo treba!« nenadoma vzklikne dekle pri sosednji mizi. Nagonsko se ozrem v smeri njenega glasu, ki je tako predirno zarezal v tišino.

Njeni lasje so temni, kakor moji. Oči velike, skorajda črne. Pod njimi veliki vijolični polkrogi, podočnjaki, ki nikoli ne izginejo. Njene ustnice so tanke, a presenetljive, vinsko rdeče barve. Nosi poletno obleko, ki sega do kolen. Na ozadju v barvi šampanjca cvetijo majhne oranžne, rumene in modre rože. Ima majhna prsa in krive nožne prste, ki se goli razkazujejo v rumenih sandalih. On ima oči v barvi borovnic.

»Vem, kako rada imaš jagode,« reče in proti njej potisne majhno košarico, polno zrelih sadežev.

Bil je maj. Travnik je poln rož. Trava mi je segala nad kolena. Iz košare sva jemala jagode. Smejala sva se. Zvrnila sva se na travo. Takrat sem prvič pomislila, da ima oči v barvi borovnic.

K meni pristopi mlad natak, naročim mu jagodni sok, nato ponovno začnem z branjem, a podoba mladega para mi nenehno prihaja v misli, zato le s težavo preslišim njun pogovor.

»Povej mi, kaj si danes počela. Vse me zanima!«

»Takšen tepček si,« reče dekle nežno. »Zjutraj sem vstala, oprala sem si lase – ...«

»In kako lepo zdaj dišijo!«

Ponovno Emma. Prihod Edgarja Lagardya.

Ponašal se je s tisto bleščeče belo poltjo, ki daje vročim južnim plemenom odsev veličastvenosti marmornih kipov. Čvrsta postava mu je bila stisnjena v jopič rjave barve; cizelirano bodalce mu je tolklo po levem stegnu. Koprneče je obračal oči in kazal bele zobe. Bajе se je bila zaljubila vanj neka poljska kneginja, ko ga je zvečer slišala na biarriški obali, kjer je popravljал čolne. Ugonobila se je bila zaradi njega. Pustil jo je bil zaradi drugih žensk in ta čustvena slava mu je le množila umetniški ugled.

»...potem sem slikala.«

»Ljubim tvoje slike!«

»Vem.« Zvončkljav smeh. Sipanje srebrnih kraguljčkov, popadlih z vrvice, ki jih je poprej vezala enega k drugemu. Kakor v odmev se mu pridruži njegovo veselo pozvanjanje kravjih zvoncev.

»Si nadaljevala delo za razstavo?« nato vpraša on.

»Ne, danes sem ilustrirala.«

»Tisto pravljico?«

»Da.«

»Kako ti gre?«

»Slabo. Tekst je slab.«

»Ampak v dobrodelne namene.«

»Res.«

Za kratek čas utihneta.

»Danes sem navdih iskala na obrežju Ljubljanice.«

Tudi jaz slikam, si želim zavpiti. Tudi jaz včasih sedem za Ljubljanico in spet slikam!

Vroč junij. Celjski park. Otroško igrišče. Gugalnice, tobogan, nekaj plezal, vrtiljak. Nikjer ni bilo nikogar. Samo midva sva sedela na klopi poleg vrtiljaka in si podajala steklenico vina. "Nekoč bom slavna slikarka," sem mu rekla. "Verjamem, da boš res," je odvrnil čisto resno. "Ja! In moje slike bodo visele v galerijah po vsem svetu!" "Seveda! Peljal te bom na potovanje okoli sveta in šla bova v vse galerije, kjer bodo visele tvoje slike!" Poljubila sem ga. "Nariši me," je prosil. In vezela sem skicirko in svinčnik iz torbe. Poskušala sem ujeti njegov smeh, poskušala sem ujeti njegov glas, poskušala sem ujeti borovničeve oči, pa se mi je izmikal kot metulj, lovila sem ga, a nikoli ga nisem ujela. "Nisem tako čeden," je rekel, ko sem mu razočarano pokazala portret. Namrščeno sem pripomnila, da ne znam risati borovnic, on pa se je glasno zasmel in rekel, da sem narisala ljubezen.

Knjiga me nenadoma ne zanima več. Voajersko si želim še več njunih besed. Srebam jagodni sok, pogled topo upiram v daljavo in jima prisluškujem.

»Nisem ti še povedal – Brina je zadnjič rekla, da sva prelep par!«

»Prav ima!« Zvončljavi smeh se ponovno oglasi.

Februar. Sprehajala sva se po zasneženih celjskih ulicah. Nad nama so plesale snežinke, vrtele so se in kakor v piruetah so pristajale na najinih plaščih, na mojem klobučku, na pordelih licih. Držala sva se za roke, bila sva čisto tiho. Bilo je tako lepo! Lepo, da ni bilo potrebno reči prav ničesar, da so se čisto vse snežinke vrtele v pravo smer, da so bili najini prepleteni prsti ravno prav topli. Pri lekarni sva srečala neko skupno znanko. In rekla je: "Kako sta lepa skupaj!" Prav ponarejeno je to povedala. Nevoščljivo. Ampak bilo je res. Skupaj sva izstopala. Skupaj sva bila lepa. Jaz sem bila lepa. Ob njem.

Zaboli me v prsih, nekaj težkega, hladnega obleži v med srcem in trebuhom.

»Popoldan morava,« reče ona, »preveriti cene letalskih vozovnic.«

»Že veva, kam bi najrajši šla?«

»Jaz si neskončno želim v Atene. Ali v Rim.«

»Jaz bi šel v Litvo.«

»Bova žrebala?« predlaga ona v šali.

»No, še vedno nama ostane ...« premolkne. »Švedska!« vzklikneta nato oba v en glas.

»Ali pa greva ponovno na Azurno obalo, kaj praviš?«

»Oh, se spomniš, kako so dišala polja sivke?«

Tudi sama zavonjam njen nežni vonj. Vonj, ki se meša z vonjem po borovcih, po njem.

Brač. Mala hiša iz belega kamna, z ravno rdečo streho in polkni, s katerih se je krušila modra barva. Primorska hišica, ki jo je obraščala stara trta. Pred katero so, ob nizkem kamnitem zidu, rasle štiri mlade oljke. Notri je bilo vse tesno in staro in nečedno, a tako najino. Samo en prostor je bil vse: kuhinja, jedilnica, spalnica! Čisto majčkена kopalnica se je stiskala pri vhodnih vratih na levo. Štedilnik v kuhinji je imel le eno majhno električno ploščo, oranžen furnir se je tu in tam že odluščil s kuhinjske omarice, pult je bil že tako obrabljen, da nisva prav vedela ali je bil nekoč svetlo rumen ali morda zelen, miza pa je na eno nogo šepala: podložiti sva jo morala z blazinico iz papirja.

Tu sva prvič skupaj skuhala večerjo. Nikoli nisem jedla boljših testenin! Tu sem se z glavo zadela v odprta vrata omare, da mi je na glavo tiščal zamrznjen fižol in mi zraven pomirjujoče mrmral otroško pesmico o porednem piščančku. Tu sva se ljubila, tu sva plesala polnočni valček. On je pel, da se nisva vrtela brez glasbe, jaz sem štela korake.

Najino plesišče je bilo med štedilnikom, hladilnikom in zofo, kamor sva se zvrnila, ko je odpel vse pesmi, ko sva bila že utrujena, ko sva si želela samo še prepletanj in izgubljanj v najini enojni dvojini. Kaj nama je bilo mar, če je zofo stokala pod najnimi telesi, kaj nama je bilo mar, če je njeno blago zgrizel neki pes ali polulal neki otrok? In tisto jutro... tisto jutro mi bo za vedno ostalo v spominu. Jutro, ko sem se zbudila, ko sem vsa kramežljava zatipala po rjuhi, iščoč njegovo toplo dlan: pa je ni bilo. Ko sem se vzpela na komolce in ga videla, kako sedi za mizo in lupi sadje, ga reže, daje v ogromno stekleno skledo. Ah..kako se je rumeni žarek ujel v njegove borovničeve oči! Takrat se je sonce vijolično bleščalo in dišalo je po omamni svobodi priklenjenosti na vonj borovcev.

»Pa potem, septembra v južni Dalmaciji!«

»To je bil najboljši jesenski oddih v mojem življenju!«

»Se spomniš tistega osla?«

»Pa njegove stare lastnice!«

»Kakšen fenomenalen sir nama je prodala!«

»Pa kako sva imela žepe ves čas polne mandarin!«

»Tudi letos morava poleg enega velikega izpeljati še eno malo potovanje, kaj praviš?«

»Absolutno!«

»Morda bi lahko šla na ...« ona ga hlastno prekine.»Glej, tam je Sandra.«

»Kje?«

»Tam, ravno stopa mimo banke.«

»Pa res ...«

»Ravnokar se je razšla z Bojanom.«

»Kaj res?«

»Da. V Londonu je dobil službo. Za stalno. Odšel je, njej ni bilo prav. Govori se, da med njima že dolgo ni bilo vse prav.«

Zdaj je za rokav je pocukala spomin na najin zadnji skupni večer. Ta Spomin je zdaj sedel na prazen stol ob mojem kakor debel, po pivu zaudarjajoč starec v strgani srajci. Tišči se mojega levega ramena, svojo zadnjico pritiska ob mojo prepolno torbo, v rokah mečka njegova elektronska pisma. Iz žepa mu visijo moji mokri, posmrkani robčki. Hlad, ki ga izdihuje, me neprijetno poščegeta po hrbtenici. En sam hiter pogled vržem na zmečkano pismo, ki ga še vedno svaljka med debelimi, kosmatimi prsti. "...zelene stene. Bile ti bi všeč. Zamišljam si, kakšne rože bi narisala nanje. Zdaj moram na jutranji sestanek. Oprosti mi, ljubim..." Pred zaimkom odvrnem pogled. Spomin se tišči k meni, zdaj se že privija ob moje prsi. Ponuja mi posmrkan robček in slabo mi je, ko se mi približa z zabuhlimi dlanmi.

Sofijin kakav se je ohladil. V skodelici je ostalo še nekaj mrzlih požirkov. Sofija pogleda na ročno uro, ki kaže dvaindvajseto uro zvečer. Zadovoljno zapre beležnico, meni, da ji je tokrat nekaj besed ubežalo na travnike med cvetje in to je danes zanjo dovolj.

KAZALO

Uvodnik	1
Anja Radaljac: Korak čez, Dolgi sivi plašči	2
Darja Mihelj: Abakus	3
Veronika Šoster: I think I've seen this movie before and all the characters die	3
Gaja Jezernik Ovca: Prisank	4
Domen Babič: Verjeti tujcu	5
Anja Radaljac: Degradacija neke češpljice 2	9